

SÂNGELE CARE STRIGĂ

Un caz juridic ce așteaptă o concluzie

4 martie 2004

Gili Cârstea

Suntem destul de familiarizați cu versetele Bibliei despre Abel și sângele său care „vorbește.” Pavel ne spune că neprihănirea lui vorbește și astăzi, că sângele lui Abel are ceva de spus (Evrei 11:4, 12:24).

Despre ce vorbește sângele acela care „strigă din pământ,” dar pentru care Cain nu are urechi?

Primele scene ale vieții pe planeta noastră au fost pline de violență și sânge. De cum au părăsit poarta Edenului, Adam și Eva au fost confrunțați cu moartea. Primul lor născut, pe care îl așteptau ca pe mântuitorul promis, s-a dovedit părintele criminalilor pentru motive de conștiință. Cain poate fi numit părintele inchiziției, tatăl tuturor războaielor religioase și al conflictelor dintre confesiuni. El nu a suportat religia și credința fratelui său. El este reprezentantul de vază al intoleranței religioase.

Dar, ne întrebăm astăzi, are acest episod ceva de spus în ultima ședință a procesului lui Dumnezeu? Are acest „sânge care strigă” ceva de spus despre Dumnezeu în marea controversă? Are această crimă inutilă ceva de spus despre dinamica nimicirii în ambianța păcatului? Are rost să ne întrebăm dacă vorbește ea despre natura păcatului? Poate despre caracterul lui Dumnezeu pus sub acuzare în fața universului spectator?

Crima lui Cain este primul argument adus în procesul lui Dumnezeu, prima dovadă că neprihănirea este atât de fragilă atunci când este confruntată cu nelegiuirea și egoismul. Un om este omorât de fratele lui, iar universul privește grozăvia și nu înțelege cum este posibil. Abel nu a plătit nici o răscumpărare. Nu trebuia demonstrat nimănui nimic. Înjunghierea lui nu a salvat pe nimeni. Era doar nebunia unei minți despărțite de Dumnezeu, despărțire despre care Lucifer le spusese colegilor lui că va fi motorul aventurii lor către „muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.”

Dumnezeu nu are nici un amestec în moartea lui Abel. Nici nu se putea amesteca în treburile familiei omenești, care pusese guvernarea planetei în mâinile acuzatorului Său. Creatorul era obligat să stea deoparte, să îndure agonia de a nu interveni în această nebunie colectivă, El, dătătorul și susținătorul vieții. Ca un

ecou peste secole auzim strigătul Lui de groază: „Piere cel neprihănit și nimănui nu-i pasă. Se duc oamenii de bine și nimeni nu ia aminte că din pricina răutății este luat cel neprihănit” (Isaia 57:1). Sângele lui Abel a curs „din pricina răutății,” iar el strigă lumii, care încă nu vrea să „ia aminte.”

Primii noștri părinți s-au lăsat convinși că despărțirea de Dumnezeu le va deschide calea succesului, așa cum spunea Șarpele cel vechi. Cu dosarul lui Abel pe masă, noi întrebăm astăzi, și așteptăm răspunsuri din partea Acuzatorului lui Dumnezeu:

- Cine este răspunzător pentru sângele lui Abel?
- Face parte crima din binefacerile cunoașterii binelui și răului?
- Ce a avut de câștigat omenirea din valurile de sânge vărsat în țărâna planetară?
- Trebuie să vedem în fapta lui Cain genul de libertate propus universului atunci când a început războiul în cer?
- Trebuie să vedem în moartea lui Abel soarta tuturor celor care vor îndrăzni să conteste directivele acestei lumi?

Sângele lui Abel „strigă” generației prezente:

- Dumnezeu nu este responsabil pentru crima lui Cain.
- Neprihănirea nu are nici o șansă când este confruntată cu nelegiuirea.
- Creierul uman, despărțit de Dumnezeu, produce suferință și moarte peste tot în jur.
- În împărăția nelegiurii, legea este cu adevărat un jug al robiei pentru călăuziți și un instrument de control în mâna călăuzitorilor.
- Nu este nici o virtute în „dezvoltarea culturală” atunci când materia studiată este nelegiuirea.

Dumnezeu nu a dorit un univers populat cu roboți. El nu apreciază o servire motivată de teamă sau interes. Din această cauză, nici nu a oferit motive sau stimulente în această direcție. El dorește să înțelegem corect principiile neprihănirii, bazate pe libertate, dragoste și slujire dezinteresată.

Cazul lui Abel este un manual despre costurile unei libertăți care nu izvorăște din neprihănire. Familia omenească dorește libertate, viață și fericire în ambianța nelegiurii. Dar sângele vărsat „de la Abel la Zaharia fiul lui Barachia” stă ca martor al nebuniei unei asemenea așteptări. Noi ne prindem astăzi în efortul colectiv de a produce „viață abundentă” într-o societate în care neprihănirea este disprețuită, alungată sau ignorată.

Astăzi sângele lui Abel strigă tot mai tare că moartea și crima vor lovi planeta aceasta la fel de illogic, fără sens sau motivație, ca și în cazul lui. Grefate în nelegiuire, toate eforturile omenirii spre civilizație și progres vor duce la haos. Toate soluțiile la problemele planetare vor produce efecte și mai devastatoare. Planurile de pace vor fi motive de războaie și mai violente, iar emanciparea și civilizarea lumii prin constrângere vor exacerba violența.

Tot acest măcel, fără nici o noimă... doar pentru că noi, ca și Cain, am refuzat căile neprihănirii. Auziți sângele lui Abel strigând?
